

עת"א 46125/01/16 - היועץ המשפטי לממשלה נגד אבישי אלמלך, ועדת השחרורים

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

26 ינואר 2016

עת"א 46125-01-16 מדינת ישראל נ' אלמלך

לפני:

כב' הנשיא אברהם טל - אב"ד

כב' השופטת זהבה בוסתן

כב' השופט ד"ר שמואל בורנשטיין

העותר
היועץ המשפטי לממשלה

נגד

המשיבים

1. אבישי אלמלך

2. ועדת השחרורים

נוכחים:

ב"כ העותר עו"ד צחי פלג

המשיב 1 ובא כוחו עו"ד ארז נגה

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

המשיב מרצה עונש מאסר ראשון למשך 27 חודשים בגין עבירות מין שביצע יחד עם אחר כלפי קטינה נושא תפ"ח 53112-01-14 (בית משפט מחוזי מרכז לוד) וביום 24.1.16 החליטה המשיבה 2 (להלן: "הוועדה") לשחרר אותו על תנאי בתנאים המפורטים בסיפא החלטתה, שהתקבלה בדעת רוב, שהוצגו בפניו, לרבות עמידה בתנאי תוכנית רש"א.

ב"כ העותר טוען בכתב העתירה ובטיעוניו בפניו כי שגתה הוועדה כאשר לא התחשבה במסוכנותו של המשיב כפי שעולה מעבירת המין החמורה שביצע כלפי קטינה כבת 13.5 יחד עם אחר, תוך ניצול תמימותה, לא נתנה דעתה על חוות דעת גורמי הטיפול והגורמים המקצועיים הרלוונטיים שאינם חוות דעת חיוביות, העדיפה את חוות דעת רש"א שהכינה תוכנית שיקומית עבור המשיב ואת עמדת שירות המבחן על פני עמדת מב"ן שהעריכה את מסוכנותו המינית של המשיב כמסוכנות גבוהה.

כמו כן טוען ב"כ העותר שהוועדה לא התחשבה במידה הראויה בהתנהגותו השלילית של המשיב במהלך מאסרו כפי שעולה ממידעים חסויים שהוצגו בפניה ובפניו.

ב"כ העותר מפנה לחוות דעת גורמי הטיפול שהייתה בפני הוועדה וצורפה כנספח ה' לעתירה לפיה המשיב שלל נזקקות טיפולית, הכחיש את התמכרותו לסם ולאכזריות וטען לניקיון מהם מזה כ-20 חודשים.

כך גם הכחיש המשיב את המעשים נושא הרשעתו והביע מוטיבציה מילולית בלבד להשתלב בטיפול לעברייני מין, שבו לא שולב במהלך תקופת מאסרו.

ב"כ העותר טוען כי תוכנית השיקום מטעם רש"א איננה מאיינת את מסוכנותו המינית של המשיב שכן הוא אמור לחזור לגור בבית הוריו ומנהל מרכז הטיפול "פסגה" שנפגש עם המשיב מצא כי אביו שאיתו הוא צפוי להתגורר לאחר שחרורו מהווה עבורו מודל התנהגות אגרסיבית, דבר שיש בו משום הגברת מסוכנותו.

ב"כ המשיב טוען כי החלטת הוועדה נושא העתירה איננה לוקה בחוסר סבירות והוא מצביע על התוכנית השיקומית של רש"א, שהסכימה לקבל את המשיב לטיפול לאחר שחרורו המוקדם כמאיינת את מסוכנותו המינית של המשיב שמרצה עונש מאסר ראשון וכן הוא מצביע על תפקודו התקין של המשיב בין כתלי בית הסוהר.

לטענתו, צדקה הוועדה כאשר הסתמכה על עמדת קצין המבחן ועל עמדת רש"א והעדיפה אותן על פני חוות דעת מב"ן.

עיון בהחלטת הוועדה נושא העתירה שניתנה בדעת רוב מעלה כי היא לקחה בחשבון לזכותו של המשיב את התנהגותו הסבירה, ולמעלה מזה, במהלך מאסרו ובאשר למידעים כתבה כי אלה מתייחסים לסכנה בפגיעה במשיב על ידי אחרים בשל אופי עבירותיו.

הוועדה, בדעת רוב, עיינה בחוות הדעת של מב"ן ושל רש"א וקבעה כי מב"ן לא לקחה בחשבון את העובדה שהמשיב הודה ונטל אחריות כבר בחקירתו במשטרה ובבית המשפט וקיבלה את הסברו לברירתו ממוסד "שיטה" 3 ימים לאחר שהגיע לשם כחלופת מעצר.

דעת הרוב סמכה את החלטתה בעיקר על עמדת שירות המבחן, תוך ציון ההיכרות עם קצינת המבחן שכתבה את חוות הדעת וקבעה כי המשיב לא אובחן כבעל אישיות אנטי סוציאלית ובשל כך מאפשר הדבר ומצדיק טיפול בר סיכוי כפי שמוכנה רש"א לטפל בו, כפי שעולה גם מהבדיקה הפסיכודיאגנוסטית שמצוטטת בתסקיר המבחן ותוצאותיה מעודדות גישה טיפולית.

הוועדה לא התעלמה מכך שהמשיב לא עבר הליך טיפולי במהלך מאסרו אך זקפה זאת למשך תקופת המאסר הקצרה יחסית מאז סיים המשיב להיות עצור והחל להיות אסיר, תקופה קצרה עד לדיון בוועדה בבקשה לשחרורו על תנאי.

הוועדה קבעה כי עדיף שהמשיב ישוחרר על תנאי בתנאי תוכנית טיפולית מאשר ישוחרר בתום מאסרו המלא ללא

תוכנית שיקום כאשר רמת המסוכנות שלו תישאר בעינה בעוד שקבלת תוכנית השיקום של רש"א יוצרת סיכוי ממשי.

דעת המיעוט בוועדה סברה כי המשיב לא שכנע את הוועדה במידה המוטלת עליו כי שחרורו על תנאי יאין את מסוכנותו שכן הוא לא עבר כל הליך טיפולי בכלא, אף שהוצע לו להשתלב בקבוצה פסיכו חינוכית לעברייני מין שכן עד לאחרונה הכחיש את ביצוע מעשיו נושא מאסרו.

דעת המיעוט הביאה מחוות דעת שע"ם ומחוות דעת גורמי הטיפול בכלא דברים שאינם עולים בקנה אחד עם המלצת רש"א לקבל את המשיב לטיפול לאחר שחרורו המוקדם.

אף אנו, כמו דעת המיעוט בוועדה, סבורים כי המשיב לא הוכיח במידה המוטלת עליו כי שחרורו המוקדם, ולו בתנאי תוכנית רש"א, יאין את מסוכנותו המינית הגבוהה כפי שנקבעה על ידי מב"ן.

חוות דעת מב"ן בכל הקשור לתיאור אישיותו של המשיב איננה עומדת לבדה שכן גם ועדת שע"ם וגורמי הטיפול בכלא הצטרפו לתיאור אישיותו וכן הצטרפו ללקיחה בחשבון של עמדתו המכחישה של המשיב את מעשיו נושא מאסרו, גם אם הודה בהם במהלך הדיון המשפטי בעניינו ובפני שירות המבחן שנתן תסקיר לצורך גזר הדין.

אף אנו, כמו דעת המיעוט בוועדה, סבורים שלא ניתן לשחרר את המשיב על תנאי בתנאי תוכנית שיקומית של רש"א, גם אם לכשעצמה חיובית כאשר המשיב לא עבר הליך טיפולי שלו הוא זקוק במהלך מאסרו.

עיון בחוות דעת גורמי הטיפול מעלה שהדבר לא נבע מכך שנותרה למשיב יתרת מאסר קצרה מאז החל את מאסרו לאחר שסיים את מעצרו ועד מועד הדיונים בוועדה אלא בשל כך שהוא לא הביע נזקקות טיפולית וכפר בהתמכרותו לסמים ואלכוהול, שעמדה בבסיס מעשיו המיניים החמורים כלפי קטינה בת 13.5 כמתואר בגזר הדין נושא מאסרו של המשיב.

גם מבלי להתייחס למידעים החסויים שהוצגו בפני הוועדה ובפנינו, החלטת הוועדה בדעת הרוב סוטה ממתחם הסבירות בכל הקשור להערכת מסוכנותו המינית של המשיב אם ישוחרר על תנאי מבלי שעבר הליך טיפולי במהלך מאסרו ובכל הקשור לסיכויי שיקומו בהתאם לתוכנית רש"א בהתחשב בנתון זה ובהתחשב במסוכנותו המינית הגבוהה כפי שהוערכה על ידי מב"ן, שהיא הגוף המקצועי שחוות דעתו דרושה על מנת לשקול שחרורו על תנאי של עברין מין כמו המשיב שלפנינו.

הוועדה בחרה להעדיף את חוות דעת שירות המבחן ואת חוות דעת רש"א בשל נכונותה לקבל את המשיב לתוכנית טיפול על פני חוות דעת מב"ן מבלי שנימקה בצורה משמעותית העדפה זו.

לא למותר לציין כי נעשה ניסיון לשלב את המשיב בהוסטל "שיטה" והוא דחה ניסיון זה כאשר ברח מהמוסד 3 ימים לאחר שהגיע אליו מנימוק שלא היה מקובל על עמדת גורמי הטיפול ולא מקובל גם עלינו.

לאור כל האמור לעיל, אנו מקבלים את העתירה ומבטלים את החלטת הוועדה מיום 18.1.16 שקיבלה את בקשת המשיב להשתחרר על תנאי.

ניתן והודע היום, ט"ז שבט תשע"ו (26 ינואר 2016) במעמד ב"כ הצדדים והמשיב 1.

אברהם טל, נשיא
אב"ד
זהבה בוסתן, שופטת
שמואל בורנשטיין, שופט